

Hilleterrängen

Hille Idrottsförening bildades vid ett möte den 9 april 1922. Mötet hölls i Hille Templarlokal. Till föreningens första ordförande valdes Gustav Adolf Strömberg.

Redan den 6 maj 1922 hölls den första tävlingen i landsvägslöpning. Bland 12 startande segrade Emil Hillman. Från 1927 till 1933 hölls tävling i löpning Mårdängsjön runt. Den traditionella Hilleterrängen löptes första gången 1930 och det sista loppet avverkades i början av 1950-talet. John Wiklund och Gunnar Nyman kan nämnas som framstående löpare. John Wiklund vann Hilleterrängen år 1943, då tävlande för Hofors AIF. Här är Wiklunds minnesanteckningar från Hilleterrängen.

När HILLE IF nu nämns i idrottssammanhang är det fotboll som gäller. Men de minnesgoda vet att det tidigare även idkades friidrott i föreningen. Då under förhållanden fjärran från dagens Tartanbanor och rekordjakt. Under 30- och 40-talet var det god aktivitet om kvällarna i hoppgruperna och på löparstigen runt fotbollsplanen. Det var även ett livligt utbyte med grannklubbar i så kallade klubbmatcher. Vad de flesta sammankopplar Hille IF och idrott med var nog den av föreningen årligen arrangerade *Hilleterrängen*. Det var en terränglöpning som gick av stapeln i början av maj. Den hade hög status bland distriktets löpare.

Debutåret var 1928. Start och mål var de första åren förlagda vid den numera rivna NTO-lokalen. Bansträckningen gick på den då obebbyggda åsen söderut med vändpunkt vid nuvarande Varvaterassen. Första årets segrare var Cyrus Höglund från IFK Gävle. Det kan nämnas att under de följande fem åren vann Ivar Hedlund, Hedesunda, fyra gånger. Den mest framgångsrika från den egna klubben de första åren var Karl Källberg.

Då bebyggelsen på åsen ökade flyttades tävlingen till dåvarande idrottsplatsen vid kyrkan. Banan gick då väster om järnvägen till i höjd med Horsnäs för att sedan korsa såväl järnväg som landsväg och sedan vända vid nuvarande rastplats. På hemväg tangerades Norrmuren och banan följde sedan Hillesjöns strand och korsade åter järnväg och landsväg för att nå målet på idrottsplatsen. Det var inte problemfritt med övergångarna. Det gällde att veta tågtider och att ha vakter med pondus vid landsvägen. Dock var ju biltrafiken av ett helt annat slag än idag. Från början fanns bara en klass, men efter en tid blev det två seniorklasser med en lång och en kort bana. Det instiftades även en ungdoms- och juniorklass. Av deltagarlistorna kan man se att tävlingen var populär. T.ex. år 1939 startade 70 löpare i seniorklassen och 81 i de yngre klasserna. Många till åren komma har säkert Hilleterrängen i minnet. Man minns kanske backen upp från Hillesjön, där ett ryck kunde grundlägga segern eller om orken tröt kunde man få se konkurrenterna försvinna på till synes lätta steg.

De svåra passagera vid järnvägsövergångarna och den ökande biltrafiken på landsvägen gjorde att man försökte lägga banan på Horsnäsudden, men det visade sig vara alltför stenigt där. Det fanns således inget annat val än att sluta med *Hilleterrängen*. ☀

[Hillebygden, Nr. 2, 1996]